

Rotborsta! Riv!

Jag känner skelettet stå pall
inne i köttets avsmak

Hatets rena klang
avskiljer, desinficerar,
kväder de renaste ord
i sundaste språkdräkt

Hatet talar till ex-människor
som gått ”udenom”
i hudkostymernas organsäckar,
och försvurit sig
till de onda makter de skapat
till sina avbilder;
beläten; divina nekrofiler
vars komposterade skrifter självantänder
i sannskyldigt själssjuka förnedringars ”Herre! Herre!”

Hatet håller rent
i dagsljus och svartnätter,
runt ord av flinta och fnöske,
i rotblötor, missväxter och turordningar

Hell dig, hat av rang!

Grisögonen lyser
ur illbattingarnas krael
mot skjorta och slips

Allmosade urvattningar dryper
i samhällets skrap och skrän,
runt battingars invasiva dödsformer
på dagarnas skum,
bibelord på bibelord inande som kopulerande skalbaggar
i förförelsens förgiftade kaviteter

Hell dig, stora rena hat!

Rotborsta bokstavlingarna
ur radanteckningar och protokoll!

Riv tänderna ur rävmänniskornas plut!

Hell, hat av rang! Dåna, hednaklockor!

Hör hat dåna ödestungt
som Josuas basuner runt Jeriko;
rasa oförsonligt som Jesus i templet;
undantagslöst som gruppsuicidet på Masada

Hör hat mogna långsamt
som gamlingens skägg;
ljunga plötsligt
ur tordönets mörka gestalt;
ja, lyss till hatets envisa bryne
mot dådkraftens sjungande lie
i människonatten

Hell dig, blanka hat,
väl rustat vid världens vedervesper

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingvar Loco Nordin med Poeter.se id #114094 innehar upphovsrätten